

Arrest

nr. 46 372 van 15 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat B. STAELENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Sinds 2008 werkte u als 'airline operation officer' bij Elysian Airlines op Lungi Airport te Freetown –Sierra Leone. Op 17 december 2009 was u aan het werk op Lungi Airport. U moest de 'generale operaties' verzorgen. (B.L.), een collega bij Elysian Airlines, vertelde u dat drugsdealers op de vlucht aanwezig zouden zijn, waarop u de NIA – de mensen die zich met drugs bezig houden (sic) – informeerde. De NIA arresteerde de drie verdachte personen die u aanwees, namelijk twee personen uit Guinee en één uit Sierra Leone. Op 20 december 2009 werden de drie personen die drie dagen eerder werden gearresteerd, vrijgelaten, omdat mensen van de regering ook met drugs bezig waren. Op 25 december 2009 werd u aangevallen door de Sierraleoner – die op 17 december 2009 werd aangehouden – en

door drie onbekenden. Dit gebeurde aan 'Turntable', toen u de 'Gospel church' verliet. De reden voor de aanval was het feit dat u de drie drugsdealers aangaf, dat u tot de Krio minderheid behoorde én dat u christen bent. U kon ontkomen en deed aangifte bij de politie. De dagen nadien ging u weer aan de slag bij Elysian Airlines op Lungi Airport tot u op 31 december 2009 opnieuw werd aangevallen. Dit keer vielen de drie drugsdealers die op 17 december 2009 werd aangehouden u aan in de inkomhal van de luchthaven. Er werd een wapen op u gericht, maar de security greep in en kon u redden. Alhadji, de 'Director Police Officer' (hierna DPO), vertelde u dat u het land moest verlaten, want dat de drie te sterk waren en u zouden doden. Alhadji gaf verder aan dat de moslimstaat een christen niet kon beschermen én dat u Krio bent. U ging naar een schuilplaats in Lungi. Op 2 januari 2010 vernam u dat uw collega (B.L.) meeging met onbekenden en dat hij niet terugkeerde. Op 4 januari 2010 verliet u Sierra Leone via de weg. Op 6 januari 2010 kwam u in Gambia toe en van daar vertrok u met een rechtstreekse vlucht van SN naar België waar u op 8 januari 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met drie drugsmokkelaars, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde vervolging door drugdealers.

U verklaarde dat (B.L.), een collega bij Elysian Airlines, u op **17 december 2009** vertelde dat drugsdealers op de vlucht aanwezig zouden zijn, waarop u de NIA – de mensen die zich met drugs bezig houden (sic) – informeerde (gehoor CGVS, p.9). Ondanks het feit dat u 'airline operation officer' was, wist u niet waarvoor de afkorting 'NIA' stond, maar bleef u vaag door te stellen dat het 'National iets' was en dat het over drugs ging (gehoor CGVS, p.9).

Verder gaf u aan dat u niet wist – en u het ook niet vroeg – hoe (B.L.) wist dat de drie drugs wilden smokkelen, terwijl u eerder in de vragenlijst van het CGVS (dd. 8 januari 2010) aangaf dat het de drie smokkelaars zélf waren die uw collega (B.L.) van hun plannen op de hoogte bracht (zie administratief dossier). U gaf aan dat de drie drugsdealers op 20 december 2009 vrijkwamen, omdat 'officiële mensen van de regering' ook in drugs deden (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd om concreet te zijn en de namen van deze mensen te geven, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.10). Verder gaf u aan dat de drie u aanvielen op **25 december 2009**. Later gaf u aan dat de Sierraleoner (één van de drie drugdealers) u op 25 december 2009 aanviel samen met drie onbekenden. U gaf aan dat u het gezicht van de Sierraleoner goed zag, dat u hem goed kent en dat hij u omgekeerd ook kent. Verder gaf u aan dat deze aanval plaatsvond op het 'Turntable kruispunt' tegenover de 'Gospel church' (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen die u eerder in de vragenlijst van het CGVS (dd. 8 januari 2010) liet optekenen, namelijk dat u op 25 december op de luchthaven werd aangevallen door onbekende mannen, gaf u aan dat u de drie andere aanvallers niet kende en dat de aanval van 31 december 2009 op de luchthaven plaatsvond (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd naar de **redenen** van de aanval op 25 december 2009, gaf u vaag aan dat het was omwille van de zaak en dat de aanvallers zegden dat u behoorde tot de Krio minderheid en dat u weggewist moest worden. Toen u gevraagd werd of Krio een minderheid was, gaf u aan van wel en u gaf verder aan dat u geen bescherming kon krijgen van de overheid omdat Sierra Leone een moslimstaat is (gehoor CGVS, p.11). Toen u opnieuw gevraagd werd **waarom** u op 25 december 2009 werd aangevallen, gaf u aan dat dit omwille van uw aangifte bij de NIA was. U wist weliswaar niet hoe ze dit te weten kwamen. Toen u erop gewezen werd dat de drie toch onmiddellijk vrijgelaten werden, gaf u aan dat u niet wist of ze verder geen problemen kenden en dat ze u bovendien aanvielen omdat u christen én Krio bent. Niet alleen maakte u niet concreet dat u aangevallen werd omwille van uw aangifte bij de NIA. Uit wat hierna zal blijken kon u evenmin aannemelijk maken dat –zelfs als de aanvallers het op u gemunt hadden omdat u christen en Krio bent- u geen bescherming zou krijgen van de Sierraleonse autoriteiten omwille van uw religie en etnie (cf. supra).

Verder gaf u aan dat u op **31 december 2009** in de inkomhal van de luchthaven werd aangevallen door de drie drugsdealers. U gaf aan dat er een wapen op u gericht werd, maar dat de security ingreep

en u kon redden (gehoor CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat Alhadji, de DPO, u vertelde dat u het land moest verlaten, omdat de Sierraleoonse moslimstaat een christen en een Krio niet kon beschermen (gehoor CGVS, p.13).

Wat **religie** betreft, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat de bevolking van Sierra Leone voor 60% uit moslims en 20 à 30% uit christenen bestaat. Verder blijkt dat religieuze vrijheid in de grondwet van Sierra Leone staat en dat dit ook in de praktijk wordt gerespecteerd. Er blijken ook geen mensen opgesloten te zitten wegens religie en er werd geen melding gemaakt van discriminatie van personen wegens religie. Wat de **etnische component** van uw asielrelaas betreft, dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het kabinet – naast twaalf Temne, drie Mende en één Fullah – uit drie Krio bestaat en dat de Krio – 10% van de bevolking – steeds de burgerdienst en het rechtssysteem domineerden. Uit bovenstaande blijkt dat uw argumentatie – dat u aangevallen werd omwille van uw christen en Krio-zijn en dat de Sierraleoonse moslimstaat een christen en een Krio niet kan beschermen – ongegrond is.

Gesteld dat u daadwerkelijk problemen kende met drugdealers, dan dient te worden opgemerkt dat de incidenten die u in dat verband aanhaalde, in het licht van het voorgaande niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève kunnen worden beschouwd en geen internationale bescherming behoeven, vermits u hiervoor bescherming kon zoeken/kreeg bij de Sierraleoonse autoriteiten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de overheid wel degelijk uw zaak ter harte nam.

U gaf aan dat u op 17 december 2009 de NIA informeerde dat er drie mensen verdacht werden van drugssmokkel, dat de NIA kwam en de drie verdachten arresteerde (gehoor CGVS, p.9-10). Verder gaf u aan dat u aangifte deed bij de politie van de aanval op uw leven op 25 december 2009 (gehoor CGVS, p.11-12). Toen u gevraagd werd wat de reactie van de politie was, gaf u aan dat dit 'niets, absoluut niets' was. Verder gaf u echter aan dat de politie alles opschreef wat u verklaarde. Toen u gevraagd werd of men de zaak ging onderzoeken en de daders opsporen, gaf u aan dat het hun taak is en dat ze het misschien wel of misschien niet deden (gehoor CGVS, p.12). Uit bovenstaande blijkt zeker niet dat de politie niets deed met uw aangifte van de aanval op uw leven op 25 december 2009. U gaf weliswaar aan dat men smeergeld vroeg en dat u betaalde (gehoor CGVS, p.12), maar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er verschillende processen tegen corrupte agenten werden gevoerd én dat deze ook gestraft werden en kon u ook hiertegen klacht neerleggen. Verder gaf u aan dat de security op 31 december 2009 ingreep toen de drie drugdealers u aanvielen en dat ze u redden (gehoor CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat de DPO 'Alhadji' u hielp. Toen u gevraagd werd waarom de moslim 'Alhadji' u zou helpen, gaf u aan dat dit was omdat hij agent was (gehoor CGVS, p.13). Bovendien gaf u aan dat u vanuit België contact had met uw collega (A.) en dat deze u vertelde dat de politie nog kwam en onderzoeken deed (gehoor CGVS, p.4), wat nogmaals aantoont dat de politie daadwerkelijk de zaak onderzocht.

Uit bovenstaande blijkt dat de Sierraleoonse overheid wel degelijk uw zaak ter harte nam.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde een kopie van de identiteitspagina en van pagina 3 uit uw Sierraleoons paspoort (Nr.0248000) voor. Met deze documenten wenst u uw identiteit aan te tonen – waar in eerste instantie niet aan getwijfeld wordt –, maar aangezien het een kopie betreft, kan er derhalve geen bewijswaarde aan worden gehecht. Verder legde u een originele badge van Elysian Airlines voor de luchthaven van Banjul – Gambia voor, wat hoogstens aantoont dat u voor Elysian Airlines op de luchthaven van Banjul – Gambia actief was, maar wat uw activiteiten in op de luchthaven van Lungi – Sierra Leone niet aantoont. Verder legde u een kopie van een badge van Elysian Airlines voor, maar deze kopie toont – buiten het feit dat u actief was voor Elysian Airlines – niets aan. Verder legde u een aantal kopieën van scholingscertificaten voor. Deze documenten spreken zich enkel uit over uw scholing, onder andere in Banjul, en zijn verder niet relevant voor uw asielrelaas. Verder legde u een aantal foto's voor waarin u te zien bent in een uniform van Elysian Airlines. Deze foto's tonen hoogstens aan dat u actief was voor Elysian Airlines, maar geven geen uitsluitsel over het feit dat dit werkelijk in Sierra Leone was. U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsverplichting. Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ten onrechte de vergetelheid omtrent het letterwoord NIA problematiseert. Verzoekers onwetendheid dienaangaande is "(...) *blijkbaar zo ongelooflijk dat middels een sic deze gezegden van de verzoekende partij noch (sic) eens extra geridiculiseerd moeten worden door de verwerende partij.*" Het CGVS verklaart niet waarvoor NIA dan wel staat en ontkent evenmin dat dit bestaat. Volgens verzoeker volstaat het niet weten van een letterwoord dat staat voor één van de gespecialiseerde politionele subdivisies niet om te concluderen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Tevens stelt hij dat het te gek is voor woorden dat hem verweten wordt dat hij de exacte namen niet kent van de individuele ministers in de regering die zich schuldig maken aan corruptie in de vorm van het beschermen van drugshandelaars. Dit zou impliceren dat geen enkele asielzoeker nog zou kunnen argumenteren dat het klimaat in zijn land corrupt is indien hij niet kan aangeven wie van de individuele machthebbers hiervoor verantwoordelijk is. Verzoeker vervolgt: *"Op geen enkele wijze kan de opmerking van de verzoekende partij dat zijn land gebukt gaat onder een algehele drugshandel, die zich dus logischerwijze in de eerste plaats manifesteert in de regering. De verzoekende partij verwijst in dit opzicht naar stuk."* Voorts citeert hij arrest nr.173.899 van de Raad van State van 7 augustus 2007 waarin *"bevestigd worden dat dergelijke detaillistische vergetel- en onwetendheden niet tot de conclusie kunnen leiden dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij dient getwijfeld te worden"*. Aangezien deze details worden gelicht uit een gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker voor de rest met kennis van zaken en omstandig antwoordde zou de bestreden beslissing de hoger aangehaalde artikelen schenden.

2.1.2. Verzoeker puurt een tweede middel uit de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de rechten van verdediging en artikel 6 EVRM. Hij verwijst betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden opnieuw naar het reeds hoger aangehaalde arrest nr.173.899 van de Raad van State. Tevens voert hij aan dat de bestreden beslissing de verklaring niet vermeldt die hij voor de tegenstrijdigheden gaf gedurende het gehoor bij het CGVS en neemt hij deze verklaringen op in het verzoekschrift. Verzoeker meent in elk geval dat zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het korte gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet tegen hem mogen worden gebruikt omdat hij ten tijde van dit gehoor niet het recht had zich te laten bijstaan door een raadsman die erop zou kunnen toezien dat de gezegden correct werden vertaald. Verzoeker doet gelden: *"Het gaat zeker niet op om te stellen dat de aanwezige tolk hiervoor instaat aangezien deze niet de belangen van de verzoekende partij nastreeft"*. Verzoeker is van mening dat het Belgische asielrecht, in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende verhoor bij de DVZ, artikel 6 EVRM schendt. Hij verwijst in deze naar een arrest van het EHRM van 27 november 2008 omtrent artikel 6, § 3, c waarin geoordeeld werd *"dat een vervolgte reeds tijdens het verhoor bij de politie recht heeft op de bijstand van een raadsman"*. Verzoeker meent dat de redenering gemaakt in voormeld arrest mutatis mutandis kan worden toegepast in zijn zaak en dat derhalve zijn rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat hij niet het recht had zich bij de DVZ te laten bijstaan door een advocaat, te meer daar zijn gezegden zoals afgelegd voor de DVZ gebruikt worden om de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoeker verwijst naar een citaat van H. Rollin over het EVRM waaruit blijkt dat dit een tekst is van positief recht die wordt miskend door de Belgische juristen. Hij herhaalt dat volgens hem expliciet uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat hij recht had op de bijstand van een advocaat bij de DVZ en dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat dit niet is gebeurd. Hij verzoekt om conform artikel 249 EG Verdrag een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie. Hij stelt onder verwijzing naar rechtsleer van Desomer dat overeenkomstig artikel 220 EG Verdrag en artikel 6 EU Verdrag de nationale asielprocedures, die sedert het verstrijken van de omzettingstermijn van richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG deel uitmaken van het gemeenschapsrecht en binnen de toepassingsfeer vallen van het Europees recht, het EVRM dienen te respecteren.

Verzoeker vraagt dan ook om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het EHJ: *“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op de zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?”*.

2.2. Verzoekers eerste en tweede middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. Wat betreft het verzoek tot prejudiciële vraag dient te worden opgemerkt dat, daargelaten of het antwoord op de gestelde vraag noodzakelijk is voor het wijzen, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Op het verzoek wordt daarom niet ingegaan.

2.4. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Hoe voornoemd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin uitgewerkt. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.5.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker legde uiterst vage verklaringen af betreffende het incident dat de concrete aanleiding vormde voor de problemen ingevolge welke hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht. Zo verklaarde hij enerzijds dat hij de douane en de NIA belde omdat er drie drugsdealers op een vlucht zaten, doch bleek hij anderzijds niet in staat aan te geven wat NIA betekent. Gevraagd wat NIA wil zeggen, antwoordde hij ontwijkend: *“Ze zeggen gewoon NIA”*. Nogmaals gevraagd of deze afkorting niet kent, stelde hij: *“National iets... Het gaat over drugs. Dat is hun job (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p.9). Verzoeker tracht deze onwetendheid te minimaliseren tot een detail doch zijn verklaringen hieromtrent zijn niet afdoende omdat dit voorval immers het centrale element in zijn asielrelaas betreft. Verzoeker dichtte

zichzelf bovendien een belangrijke functie toe daar waar hij stelde dat hij verantwoordelijk was voor de generale operaties en dat alles aan hem gemeld moest worden. Tevens verklaarde hij dat hij zelf de douane en de NIA zou hebben gebeld, alsmede dat dit de normale procedure was en dat het kantoor van NIA in de luchthaven was gelegen. Dat verzoeker enerzijds voorhoudt dat hij de verantwoordelijke was, dat het de normale procedure was dat hij de NIA alarmeerde en dat hij dit zelf deed, doch anderzijds niet eens blijkt te weten waarvoor het letterwoord NIA staat kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker evenmin de volledige naam kon geven van de werknemer van NIA bij wie hij rapporteerde, noch de namen kon verstrekken van de drie personen die hij zou hebben aangegeven bij NIA, en dit ondanks dat hij hun paspoorten zou hebben gezien. Voorts beweerde verzoeker enerzijds dat de drie personen snel terug vrijkwamen, dat men zei dat hierbij regeringsofficieren betrokken waren en dat hij hoorde dat officiële mensen van de regering ook in drugs handelden, doch kon hij vervolgens niet preciseren over welke officiële mensen van de regering het daarbij zou gaan (ibid., p.9-10). Verzoeker stelling dat dergelijke kennis van hem niet kan worden verwacht kan niet worden aangenomen. Aangezien hij zelf naar voor bracht dat er officiële regeringsagenten bij de vrijlating van de drie waren betrokken kon wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze stelling kon hardmaken aan de hand van voldoende precieze verklaringen.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de informatie op basis waarvan hij aangifte deed. In de vragenlijst gaf hij aan dat de drie mannen tegen zijn collega hadden verteld dat zij drugs wilden vervoeren op de vlieger en dat zijn collega zei dat hij dit niet zou doen (administratief dossier, stuk 9, p.2). Bij het CGVS gaf hij echter aan niet te weten hoe zijn collega de informatie verkreeg dat de drie mannen drugs wilden smokkelen. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat de drie mannen dit tegen zijn collega zouden hebben gezegd, kwam hij niet verder dan te stellen: *"Ik weet niet hoe collega het wist. Ik vroeg het hem ook niet"*. Vervolgens legde hij, nogmaals gevraagd om een uitleg, opnieuw afwijkende verklaringen af daar waar hij aangaf dat hij wel degelijk aan zijn collega zou hebben gevraagd hoe deze aan de informatie kwam, doch niet weet hoe deze het wist (administratief dossier, stuk 4, p.9-10).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande de aanval waarvan hij op 25 december 2009 slachtoffer zou zijn geworden. In de vragenlijst stelde hij dat hij op die datum werd aangevallen in de luchthaven en door onbekende mannen, alsmede dat hij kon ontkomen met de hulp van de security (administratief dossier, stuk 9, p.2). Bij het CGVS beweerde hij aanvankelijk dat hij op 25 december 2009 werd aangevallen door de drie mannen die hij aangaf. Even verder verklaarde hij dan weer dat hij die datum werd aangevallen door de Sierra Leonees die hij aangaf en drie onbekenden. Daarenboven zou de aanval hebben plaatsgevonden op het kruispunt nabij de Gospel Church tegenover Turntable en zouden de mensen die uit de kerk kwamen hem hebben gered. Geconfronteerd met zijn verklaringen zoals afgelegd bij het opstellen van de vragenlijst stelde verzoeker dat deze betrekking hadden op het tweede incident dat plaatsvond op 31 december 2009, dat het misschien een misverstand betrof en dat hij tegen zijn advocaat zei dat men bij de DVZ niet veel opschreef. Hij zou dit niet eerder hebben gemeld omdat hij tekende dat alles goed verlopen was (administratief dossier, stuk 4, p.10-11).

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat (i) verzoeker aangaf de tolk te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (ii) hij uitdrukkelijk aangaf dat de gegevens zoals opgenomen in de vragenlijst overeenstemmen met de werkelijkheid en de vragenlijst, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Engels, ondertekende voor akkoord (iii) hij nergens gedurende de procedure enige wijziging trachtte aan te brengen aan zijn verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst, en dit ondanks dat hij hiervan een kopie ontving en ervan op de hoogte was dat dergelijke wijzigingen moesten worden overgemaakt aan het CGVS (iv) bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS de mogelijkheid kreeg opmerkingen te formuleren omtrent het gehoor bij de DVZ, in het kader hiervan uitdrukkelijk verklaarde dat alles goed was verlopen bij de DVZ en geen melding maakte van mogelijke problemen of incidenten aldaar. Derhalve kunnen verzoekers algemene beweringen omtrent het verloop van het gehoor bij de DVZ, die slechts werden geuit nadat hij werd geconfronteerd met de strijdigheid van zijn verklaringen, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Daarenboven zijn de verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst niet voor interpretatie vatbaar en kan niet worden aangenomen dat het een vergissing zou betreffen daar ook de vragenlijst melding maakt van twee aanvallen op verzoeker, meerbepaald op 25 december 2009 en op 31 december 2009, en de hoger geciteerde verklaringen duidelijk kaderen binnen de eerste aanval op 25 december 2009. In acht genomen dat verzoeker tevens aangaf dat een van de redenen van zijn

problemen gelegen zijn in het feit dat hij christen is binnen een moslimland, kan tevens aangenomen worden dat een aanval op zijn persoon op een christelijke hoogdag in zijn geheugen gegrift dient te zijn

Voorts brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan het voorgaande. Verzoeker weerlegt de bestreden motivering omtrent deze documenten niet. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoekers citaat uit het arrest van de Raad van State is evenmin dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde concrete vaststellingen. Deze rechtspraak betreft immers een individueel geval en heeft geen precedentwaarde. In casu hebben verzoekers voormelde frappante onwetendheden en de manifeste tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betrekking op essentiële elementen en raken zij de kern van zijn asielrelaas. Zij maken dat aan dit relaas in het geheel geen geloof kan worden gehecht.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker, zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn relaas, quod non, niet aannemelijk maakt dat hij geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de Sierra Leoneanse autoriteiten. Hij weerlegt immers nergens in concreto de omstandige en pertinente motivering dienaangaande. Hij brengt evenmin enig element bij dat afbreuk zou kunnen doen aan de informatie waarop deze is gesteund en waaruit blijkt dat (i) de christenen in Sierra Leone twintig tot dertig procent uitmaken van de bevolking, religieuze vrijheid er in de grondwet is opgenomen en in de praktijk wordt gerespecteerd, er geen mensen opgesloten zitten of worden gediscrimineerd om religieuze redenen (ii) de Krio, die tien procent uitmaken van de bevolking in Sierra Leone, beschikken over drie kabinetsleden en steeds de burgerdienst en het rechtssysteem domineerden. De commissaris-generaal oordeelde op grond van deze informatie met recht dat verzoekers bewering dat hij als christen of Krio geen bescherming zou kunnen genieten in Sierra Leone ongegrond is. Verzoeker betwist de bestreden motivering evenmin waar deze stelt dat uit zijn eigen verklaringen blijkt dat de overheid wel degelijk zijn zaak ter harte nam. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.5.1.) en de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Uit het voorgaande blijkt dat de materiële motiveringsplicht niet werd geschonden.

2.7. Verzoekers eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS